

MARY
HIGGINS
CLARK

JA

ALAFAIR BURKE

KUS ON
NEED LAPSED
NÜÜD?

Originaali tiitel:
Mary Higgins Clark, Alafair Burke
Where Are the Children Now?
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on kirjanduslik romaan. Mistahes viiteid ajaloolistele sündmustele, tegelikele inimestele või tegelikele kohtadele on kasutatud kirjanduslikult. Teised nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili ning mistahes sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või isikutega, elavate või surnutega, on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Nora Durkin Enterprises, Inc. All rights reserved.

Originally published by Simon & Schuster, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E02438424
ISBN 978-9916-31-269-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Williamile, Louisile, Frederickile, Emmale,
Katherine'ile, Alexanderile ja Stellale,
Põnevuse Kuninganna armastatud lastelastelastele*

Proloog

Ta võis tunda, kuidas niisked õhtutuuled läbi aknaraamide ümber olevate lõhede sisse puhusid. Ainult paar aastat varem oleks tuuletõmme selles toas, tema lapsepõlve magamistoas, olnud mõeldamatu. Tema emal oli detailidele tähelepanelik silm, mis oleks tõmmelnud vähimagi ebatäiuse peale kodus, eriti kui see mõjutas kellegi tema katuse all magaja mugavust. Ja ta isa oli olnud parim kinnisvaramaakler Cape'is, seda laadi mees, kes oli aastate jooksul muutunud lisateenusena oma klientidele kogenud meistrimeheks. Kuid need polnud ainult aknaraamide liitekohad, mis Eldredge'i perekonnas viimasel ajal olid lõhenenud.

Innukas und saama, astus Melissa voodist oma tuhvlitesse ja sibas akna juurde, tahtmata ülejäänud maja äratada. Tõmmanud eesriided kinni, võttis ta kapist lisateki, laotas selle voodile ja sisestas seejärel oma mobiiltelefoni meeldetuletuse lasta meistrimehel kogu maja veel kord üle vaadata, enne kui ta New Yorki tagasi läheb, lihtsalt juhuks, kui ta suudaks ema kunagi veenda seda müüma.

Ta pani oma telefoni parajasti öökapile tagasi, kui sai uue tekstisõnumi. *Oled sa ikka veel ärkvel?*

Ta naeratas endamisi, tänulik fakti eest, et Charlie oli temaga pidevasse kontakti jäänud terveks neljaks päevaks, mis ta siin oli olnud. *Vaevalt*, vastas ta.

Kuna nad mõlemad reisisid töö tõttu palju, kontrollis Charlie teda alati pärast hommikust ärkamist ja enne õhtust voodisseminekut. *On täna veel sassis sulgi?*

Mees viitas eelmise päeva „rumalale õe-venna tolmukeerutamisele“, nagu ema oli seda minnalaskvalt nimetanud. Arvestades ta venna Mike'i töö hooajalist loomust, oli see esimene kord pärast matuseid, kui vend oli saanud Ühendriikidesse tagasi tulla, ja Melissa oli sõitnud Cape'i, et teha sellest perekonna kojutulek. *Täna üksnes naeratused ja hea käitumine. Me küllastasime koos hauda.*

Ajalooline kalmistu Cape'i Meie Jumalaema kiriku teel oli tüüpiline maakalmistustseen maalil, mis rippus elutoas klaveri kohal, üks arvukatest kunstitöödest, mis katsid kodu mahedaid koorekarva seinu. Kui ema oli maalinud selle kummitava hauakivide rea rohkem kui nelikümmend aastat tagasi, pidi mõte, et ühel päeval matab ta siia oma abikaasa, ettekujutamatusena paistma.

Melissa peatus, meenutades, kuidas Mike võttis kõigepealt nende ema käe ja siis tema oma, kui nad sel õhtupoolikul nende isa hauajalutsis seisid. Nad olid kõigest hoolimata ikka veel perekond. *Perekond on perekond*, lisas Melissa. Ta polnud kunagi harjunud ainsatki negatiivset sõna nende kohta lausuma, kuni ta alustas leinanõustamist. Iga kord, kui Eldredge'ite teema – ja mis minevikus nendega oli juhtunud – üles kerkis, leidis ta end üha vaiksemaks jäämas, aga talle öeldi, et oma lapsepõlvest rääkimine on oluline teraapia osa. Sellegipoolest tundis

ta end mõnikord süüdlasena, mõteldes, kas ta rääkis nõustamise ajal liiga sageli nendest väikestest tagasilöökidest perekonnas, välistades kõik muu, mis hea oli olnud. Täna haua juures oli ta unustanud kõik juhuslikud pinged ja olnud taas kord tänu-lik suurepärase elu eest, mille vanemad talle olid võimalikuks teinud.

Ta nägi telefoniekraanil punkte, mis viitasid, et Charlie tipib uut sõnumit. *Perekonnast rääkides, olen ma sulle viimasel ajal rääkinud, et ma ei suuda ära oodata, millal sa mu naiseks saad? Ainult veel kaks kuud.*

Ta oli Melissale ettepaneku teinud alles kaks nädalat tagasi ja Melissa oli otsekohe jah öelnud. Oli olnud tema ema idee nende jaoks abielluda Melissa isa surma esimesel aastapäeval, isegi kui see tähendas väga lühikest kihlust. Tseremoonia oleks väiksemast väiksem – ainult pruut, peigmees, nende vahetu perekond ja mõned sõbrad.

Ta leidis vastust tippides end naeratamas, nagu ta tegi alati, kui ta mõtles oma tulevikust koos Charliega. *Kavatsesin sulle rääkimisega homseni oodata, kuid möödusin täna kõige vahvama väikesest viinamarjaistandusest ja veinitehasest. Ma tean, me rääkisime kohtuhoonest, aga võibolla...?* Ta lõi saada-klahvile ja lisas siis fotod, mida oli teinud, kui nad peatusid koduteel kalmistult, et isa mälestuseks toost öelda.

Ainult sekundid hiljem hakkas telefon ta käes helisema. Sissetulev videokõne Charlielt. „Hüva, tere seal!“ siristas Melissa, kui mehe nägu ekraanile ilmus. Tal olid väga lühikeseks lõigatud tumedad juuksed ja selged sinised silmad. Ja täna oli ta kandilisel lõual paaripäevane habemetüügas.

„Liiga palju sõnumeid,“ ütles Charlie. „Kui me räägime pulmadetailidest, tahan vähemalt oma pruuti näha.“

„Said sa pildid kätte, mis ma veinitehasest saatsin?“

„Sain ja see on absoluutselt täiuslik. See vaade viinamarjaväljadele on uskumatu!“

„Kuid me juba ütlesime, et hoiame asjad lihtsana ja läheme kohtuhoonesse.“

„*Sina* olid see, kes oli selles kindel.“

Mitte väga kaua aega tagasi oli Melissa uskunud, et tal tuleb suur ametlik laulatus vastuvõtuga mõnes ikoonilises New York City toimumiskohas – võibolla Loeb Boathouse’is Central Parkis või Rockefelleri Keskusele avanevas Vikerkaareruumis. Aga kui tal need unistused olid olnud, oli ta kujutlenud, et isa saadab teda mööda vahekäiku – ja altari ees ootab teda keegi teine mees kui Charlie. Ei tundunud õige kanda oma eelmised pruudifantaasiad üle teistsugusesse suhtesse. Sellegipoolest võiks olla midagi muinasjutulaulatuse ja linna kohtuhoone vahepealset. Väike vabaõhusündmus Cape’i viinamarjaistanduses tundus Charlie ja tema jaoks hea valik olevat.

„Kuid me juba andsime igäühele kuupäeva. Ja rääkisime neile, et see on linnas.“

Charlie välgatas talle oma täiusliku naeratuse. „*Igäühele?* Igäühele on kui palju... kuus inimest, kes kõik sind jumaldavad ja läheksid kas või Kuule, kui tarvis, et sinu erilisel päeval seal olla. *Meie* erilisel päeval.“

Kuue külalise mainimisel lootis Melissa, et arvatavasti võtab Charlie ka oma õe arvesse, kuid Rachel Miller ei läinud päris kindlasti kirja kellenagi, kes Melissat „jumaldas“. Ta oli vastumeelselt nõustunud Melissaga kohtuma, kuid ainult kaks korda, ja oli väidetavalt maruvihane, kui Charlie talle oma ettepanekust rääkis, käies peale, et ta vend hüppab liiga kiiresti uude suhtesse. „Võibolla Rachel toibub selleks ajaks,“ ütles Melissa.

„Võibolla, aga võibolla mitte. Me abiellume niikuinii ja teeme seda selles ilusas kohas, mille sa meie jaoks leidsid. Arvesta, et see on tehtud. Tellime ära.“

„Tõesti?“

„Ma luban. Saada mulle selle koha nimi ja ma helistan neile esimese asjana hommikul detailide suhtes.“ Ja Melissa teadis otsekohe, et see otsus oli tegelikult tehtud. Üks tuhandetest asjadest, mida ta Charlie juures jumaldas, oli see, kuidas ta kõik käigus hoidis, alati valmis tööd Melissa kaelast endale võtma, nii et Melissa saaks järgmistele ülesannetele edasi liikuda. „Oh, keegi tahab tere öelda.“

Charlie telefonikaamera nihkus madalamale, kuni Melissa nägi ümarapõselist nägu üles tema poole vaatamas. Riley ilusad blondid juuksed olid igas suunas sassis viisil, mida võis kirjeldada üksnes kui padjapead. Taustal võis Melissa näha köögi-põrandale virna tõstetud kartongkaste. Nad olid äsja alustanud Charlie Upper West Side'i korteri aeglast pakkimisprotsessi, kuna tema ja Riley pidid Melissaga kokku kolima.

„TERE, MISSA!“ See kõlas peaaegu nagu *Missy*, tema hüüdnimi, kuni ta esimeses klassis ootamatult kuulutas, ta tahab, et teda kutsutakse Melissaks. Riley naeratas nii kõvasti, et ta silmad olid peaaegu kinni. „Me igatseme sind!“ ütles Charlie telefonikaamera ja vaatevälja tagant, nii et Riley saaks õhumusi saata. Tüdruku pontsakas käsi leidis oma roosad südamekujulised huuled ja vajutas. Mitte päris veel kolmeaastase kohta üsna lähedal.

„Ka mina igatsen teid, kullake. Tulen kahe päeva pärast New Yorki tagasi.“

Tema tulevane kasutütar tõstis sõrmed V-kujuliselt üles. „Kaks! Nagu mina!“

„Välja arvatud see, et ainult kaks päeva, mitte kaks aastat.“

„Ma tean.“ Laps keeras kaamerast kõrvale ja hakkas eemale paterdama.

„Raske publik,“ ütles Melissa, kui Charlie ekraanile tagasi tuli.

„Peaaegu, nagu oleks tal kaheaastase tähelepanu,“ märkis Charlie pead raputades ja naeru kõhistades. „Mainimata, et sa võistled uue Põrsas Peppa mängumajaga.“

„Kuidas ta sai sind laskma teda nii kauaks üles jääda?“

„Ta läks kohe pärast õhtusööki voodisse, kuid traavis veidi aega tagasi välja, öeldes, et ta kuulis häält. Mõtlesin, et lasen tal mängida, kuni ma töö lõpetan.“

„Homme räägime?“

„Alati,“ kinnitas Charlie. „Ja kõik teised homsed pärast seda.“

Kui nad olid videokõne lõpetanud, sundis Melissa end vastama kolmele meilile järjekindlalt advokaadilt, kes ei paistnud mõistvat kontorist-väljas sõnumit, enne kui ta viimaks öölambi ära kustutas. Kui ta silmad sulges, kujutles ta end seismas Charlie kõrval. Ta kannab valget pahkluuni ulatuvat, ümber kaela seotud paeltega siidkleiti, mille ta oli eelmisel nädalal selleks sündmuseks Bloomingdale'ist valinud. Charlie kannab kollakaspruunist linasest ülikonda, mis oleks suviseks pulmaks täiuslik isegi kohtuhoones, nagu ta mehele oli juba öelnud. Nad jagavad nüüd-kuulutan-ma-teid-abikaasadeks suudlust sätendavatesse valgetesse tuledesse mässitud tiikpuust pergola all. Riley jookseb nende poole, roosid juustes, tüll igal sammul hüplemas.

Riley leiab viinamarjaistanduse murule püstitatud kiige ja ronib istmele, hoolikas, et ta kleit kettidesse kinni ei jääks. „Tõuka mind kõrgele!“ Ta itsitab ja kiljub, nina hambaid paljastavast naeratuses kipras. „Kõrgemale, Missa, kõrgemale!“

Ta kiigub nii kõrgele, et võib lennata otse taevasse, kus ta sulaks roosa-valgete pilvedega kokku. Tema rõõmuhüüded alanevad, kui kiige kiirus hakkab aeglustuma. „Palun, Missa – ära lõpeta tõukamist.“ Kuid veel kolm asjatut jalaga vehkimist ja kiik on peaaegu liikumatu. Kui ta pead pöörab, et otsida veel üht tõuget altpoolt, näib terav näpistus väikese Riley käes selga torkavat. Ta vaatab alla valu poole ja näeb punast käpikut kiigeketist kinni hoidmas, naeratav kassinägu käpikuseljale õmmeldud. Miks ta kannab suvel käpikuid? Tema raskus kaldub ettepoole, enne kui ta jõuab oma küsimusele vastata, tema keha – nii väikese, kuid järsku nii raske – püüab keegi kinni. Keegi.